

Середа 7 вересня 2022 року
№35 (16 779) Ціна 9 грн

Газета Волинь НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

Герої не вмирають!

Фото з фейсбук-сторінки Романа ТРОЦЬОКА

«Не плачте за мною, якщо в полі згину, Все віддам за лобу неньку нашу Україну!»

«Маленька, худенька жінка, а скільки життів врятувала вона!»

Минулої суботи у селі Облапи на Ковельщині провели в останню путь військового медика Світлану Поліщук. Вона загинула під час ворожого артилерійського обстрілу шпиталю біля Харкова

Подробиці — на с. 3

Болить!

Древнішої ікони на Волині нема.

Фото із сайту Wikipedia.ord.ua.

Скільки ж він урятував сакральних пам'яток!

Анатолій Квасюк повернув із небуття Чудотворний образ Холмської Богородиці

Зупинилося серце «нейрохірурга живопису», який зробив неоціненний подарунок Волині, державі. Врятував скарб світової ваги, працюючи над реставрацією Холмської ікони Божої Матері в суворій таємниці

Слово колег про професіонала — на с. 12

Козацького роду!

Для батька і сина Хомичів честь — разом чавити російську нечисть!

Фото з родинного архіву ХОМИЧІВ.

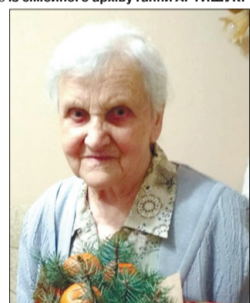
Наші земляки-лучани обоє служать у Маріупольському батальйоні ЗСУ. Юрій, інженер-електронник, ще у 2014 році став сапером, а тепер — і зв'язківцем. Нещодавно до батька у війську приєднався й син Володимир

«З нами Свята Віра, з нами Бог і правда!»

Розповідь про волинських козаків — на с. 2

Сіль землі 87-річна Ганна Артишук із кожної пенсії робить пожертву для наших воїнів

Фото із сімейного архіву Ганни АРТИШУК.

«На Перемогу мають працювати всі!»

Цікава співрозмовниця — на с. 9

Вітаємо!

Ювілейний день народження, 60 років, зустріне 10 вересня протоієрей

Мирон Васильович ПЕТРИНА.

Шановний отче, вже за плечима літ ваших копа і вас із сімейством вашим прославляєм на многії і благії літа.

В часи розколу і часи зневіри, В часи гонитви, бід і заборон, Щоб не згасала наша щира віра,

Стараетесь завжди, отець Мирон. Хай рівно стелиться для вас дорога І сотню літ зозуля накує. А ми усі безмежно вдячні Богу За те, що ви такий на світі є.

З повагою та шаною релігійна громада первоверховних апостолів Петра і Павла УПЦ с. Хопнів Луцького району.

■ Козацького роду!**Для батька і сина Хомичів честь — разом чавити російську нечисть!**

Закінчення. Початок на с. 1

Оксана КОВАЛЕНКО

«Побратими зі Сходу знають, хто такі бандерівці, в моїй особі».

ХОМИЧ-СТАРШИЙ: «ТАМ, ДЕ Я ПРАЦЮВАВ, — І ГУДЗИКА НЕ ЗНАЙДЕШ»

— Як і чому ви, ветеран АТО, знову потрапили в зону бойових дій?

— Ще 60 немає, то поки взяли. (Сміється. — **Авт.**) На Донеччині в мене дружан ще з 2014-го. Одночасно з ним «капітана» отримували. Тоді мене ще називали «піджаком» (це той, хто «зірочки» має, а бойового досвіду — ні). То мій друг Сергій — ректор Вугледарського коледжу Донецького університету. Кликнув мене ще з початку війни, але зразу не склалося, бо тут, на Волині, спочатку «нафарширував» місцевих «залізом» тим, що роблю (радіоелектронними пристроями для замінування й розмінування. — **Авт.**), а потім інший друг, Дід, подзвонив — покликвав допомогти в Бучі. А вже тоді вирушив до свого Сергія.

— Там я — Фігаро, — продовжує. — Таке дали мені псевдо. Займаюся тим, що й раніше: мінування-розмінування, тобто сапер, і відповідаю за зв'язок. Я гордий з того, що потрапив у цю бригаду! Підбралися такі хлопці! От Скала у нас служить. Позитивні відповіді дає дійсності. Це той, який вивів хлопців з оточеного Маріуполя. Прошли

22 пости сепарських! Дійшло небагато... Зараз у нас основна маса бійців — з окупованої території: Волноваха, Вугледар, з Маріуполя дуже багато... Служить з нами дуже колоритний східняк. Багатий страшно, здається, мільйонер. Він пішов воювати, бо росіяни в нього шахти забрали. Але спочатку був дуже ворожий до нас, західняків. Казав: «Ті кляті бандерівці винуваті в цьому». Це так починалося. А зараз побачив, хто такі бандерівці в моїй особі й особі мого малого (нас у батальйоні тільки двоє із Заходу). Зараз, якщо в нього виникає якась проблема, то звертається до нас, а не до своїх земляків. Тепер ми найкращі друзі. Вже чекає кінця війни, щоб приїхати в гості. Я запросив. Усіх там запрошую!

— Що у вас викликає найсильніші емоції зараз? Страх є?

— Якщо хтось каже, що там не страшно, — я не вірю. От в мене було: виліз на вишку антену поставити. Дивлюся — зверху розкрився «зонтик», тобто «Град». Воно спочатку як салют виглядає. Думаю: «Тікати — не має смислу. Зараз як попаде в мене... — і все». Але пішло мимо. Цього разу по-

«Які переговори?! З ким і про що?! Не буде путіна — буде другий. Це хвора нація!»

Фото з родинного архіву Хомичів.

щастило... Взагалі якби роздавав повістки — тих, хто боїться, не брав би. Там від них користі нема. Ще й проблеми можуть бути. Таких на кухню відправляють або додому.

— Чого на війні вам не вистачає з мирного життя?

— Одного разу (ще колись, у 2015-му) замкнуло мені щось: так захотілося зайти в ресторанчик, щоб була біла скатертинка, виделочка, ніж, і з'їсти шматочок м'яса. Десь за тиждень знайшов вірменський — і сидів там та просто насолоджувався життям. А тепер були вареники. Волонтерка ківерцівської громадської організації «Станція добра» Альона Максименко привезла. Ми виїхали назустріч її автівці з прапором Волині. (Сміється. — **Авт.**) То вона з друзями, побачивши стяг цей наш, — втратили дар мови, так розчулилися... От ті вареники були зварені й заморожені (замотані в купу ковдр). Привезли їх пізно, годині о 22-й, то в наших таке було щастя! Хоч і поїли — взялися знову вечеряти... А взагалі найважче нам із водою: водопровідна погана, а з криниці страшно брати, бо можуть якусь отруту сипнути місцеві. До речі, ми навчилися розрізняти, де хто! Ідеш в селі і дивишся — якщо антени Т2 стоять на даху, то тут українці живуть, а якщо — «тарілочки», то «раша тудей» (Russia Today — державний пропагандистський російський телеканал, що поширює брехню і наклепи. Після нападу росії на Україну його мовлення заборонили в ЄС і інших країнах Заходу. — **Авт.**).

Запитую в Юрія, що думає він про можливість переговорів і про Перемогу.

— Не сумніваюся в Перемозі. Які переговори?! З ким і про що?! Не буде путіна — буде другий. Це хвора нація!

— Вам доводилося спілкуватися з полоненими ворогами?

— У мене інша специфіка: або зв'язок налагоджую, або підриваю. Як правило, там, де я працював, — і гудзика не знайдеш! (Сміється. — **Авт.**)

«Наступного літа плануємо поїздити Кримом».

ХОМИЧ-МОЛОДШИЙ: «ВІДЗНЯТЕ СКЛАДАЮ В АРХІВ ПЕРЕМОГИ»

Володимир Хомич, як і батько, — зв'язківець. Йому 35. У мирному житті — крутий фотограф. Одна з причин, чому він у ЗСУ, — хотів «познімати війну» і тому, що «кожен має бути на своєму місці». Розповідає, що документує історію побратимів, вояків, які боронили Маріуполь та інші міста Донбасу. Навчився в армії прати вручну й рубати дрова.

— Працюю радистом і фотографую, але поки заборонено показувати й розказувати: ми викладаємо у вільний доступ, може, 1%. Решта — після війни. Відзняте складаю в архів Перемоги, — каже Хомич-молодший.

Зі смішного Володя згадує новину по ДНРівському радіо «Республіка»:

— Вони серйозно так розказують, як путінці нібито мочать наші «Хаймарси» (американська реактивна артсистема. — **Ред.**) мочать, а ще по 500 азовців і правосеків (представників «Правого сектору», яких росіяни називають «бандерівськими націоналістами»). — **Авт.**) кожної години... Смішно слухати!

Розповідає чоловік і про приємні відкриття:

— Дуже мені Донбас і той шматочок Луганщини, що я бачив, подобаються своєю природою. Очікував, що всюди лише степи. А там такі краєвиди! Щоразу, як їду, милуюся. Красива в нас Україна!.. От тільки суржик місцевого набрався. У них страшний суржик! Ми ж із татом двоє із Західної України, а решта — місцеві. З нами вони, звичайно, стараються краще розмовляти, слова підбирають. Навіть комбат зі мною на українську переходить!

Хомич-старший, який стоїть поруч, додає, що у 2014 році побратими зі Східної України не переходили так на українську (хай і ламану), як тепер. На запитання, чи використовує він сам російську, Юрій відказує коротко і зі сміхом:

— Хіба якщо треба заматюкатися.

Про що мріє у війську Хомич-молодший? Володимир примружується й відповідає:

— Мрію поїздити Кримом на мотоциклі. На наступне літо готуюся. Цей сезон, бачу, вже пропустив, але наступного літа точно поїду!.. Нам потрібні всі наші території! ■

■ Пульс тижня**Співуча сім'я лучан із-за кордону допомагає нашим захисникам**

Під час концерту у Медзні (Польща, гміна Медзна Венгровського повіту Мазовецького воєводства) родина Федотових, яка перебуває там із трьома доньками й сином, збрала 4000 злотих (приблизно 34 тисячі гривень)

Катерина ЗУБЧУК

«Ми це зробили! Любі українці, любі поляки, щиро дякую всім, хто долучився до допомоги в організації нашої благодійної акції, що відбулася 7 серпня у мальовничому містечку Медзна. Шквал позитивних емоцій переполює усіх нас. Адже, готуючись до концерту, ми не були впевнені, чи

зуміємо донести глядачеві усе, про що прагнемо кричати усім своїм еством: «Господи, даруй Україні переможний світанок! Друзі поляки, низький уклін вам за ваше величезне милосерддя, добре серце!» — написала на фейсбук-сторінці Олена Федотова.

Зібрані кошти сім'я Федотових із Луцька, про яку свого часу розповідала «Волинь», переказала для наших захисників-героїв, а саме для 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого, де разом із побратимами Україну захищає, як пише пані Олена, рідна їй людина — її племінник Олександр.

Більше про цю родину читайте у нашому виданні «Так ніхто не кохав», яке вже у продажу. ■

Мешканка Володимира підтримувала та виправдовувала вторгнення росії

Нині суд застосував до жінки запобіжний захід — тримання під вартою

Олена КАЛЕНЮК

Правоохоронці встановили, що підозрювана систематично публічно в соціальних мережах агітувала за повалення конституційного ладу в Україні, захоплення державної влади, підтримувала та виправдовувала дії росії. Як інформує обласне управління Служби безпеки України, жінці

повідомили про підозру за трьома статтями Кримінального кодексу України: «Дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади», «Порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної, регіональної належності, релігійних переконань, інвалідності та за іншими ознаками» і «Виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії російської федерації проти України, глорифікація її учасників». ■

Герої не вмирають!

«Маленька, худенька жінка, а скільки життів врятувала вона!»

Минулої суботи у селі Облапи на Ковельщині провели в останню путь військового медика Світлану Поліщук. Вона загинула під час ворожого артилерійського обстрілу шпиталю біля Харкова

Фото з фейсбук-сторінки Романа ТРОЦЮКА.

Коли країна опинилась у смертельній небезпеці, Світлана пішла її захищати.

Катерина ЗУБЧУК

КОЛИ СУСІДКА ВИГОЛОШУВАЛА ПРОЩАЛЬНЕ СЛОВО, ПРИСУТНІ НЕ МОГЛИ СТРИМАТИ СЛІЗ

Життя Світлани обірвалося ще 30 серпня. Довгою й нелегкою була її дорога на малу батьківщину. Непростий шлях пододала і її донька Анна, добираючись на Волинь із окупованого міста Сімферополя, де живе, аби попрощатися із матір'ю. Встигла...

Відспівав загиблу настоятель української церкви села Облапи отець Любомир. Співслужили йому троє священників із храмів міста Ковеля, а також двоє капеланів. На громадській панахиді прощальне слово виголосили голова Дубівської громади Роман Троцюк, бойові побратими — на похорон прибули, зокрема, воїни 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого, в якій Світлана Поліщук служила за контрактом. «Маленька, худенька жінка, — прозвучало з вуст одного з них, — а скільки в неї було сили, скільки життів врятувала вона!». Від імені односельчан слово мала Любов Демчук, котру свого часу люди тричі обирали головою Облапівської сільської ради. Згодом вона була староствою села, а зараз — уже пенсіонерка, яка так і залишилася громадською активісткою, тож і до організації похорону безпосередньо причетна. А ще Любов Миколаївна — сусідка Світлани Поліщук, яка, як висловилася жінка, стала майже членом її сім'ї, тож і прощальне слово — особливо зворушливе: присутні не могли втриматися від сліз...

«КРИМ БУДЕ НАШИМ!»

А редакції «Волині» завдяки Любові Демчук вдалося дізнатися більше про жінку, яка загинула за Україну. Зокрема, про ту обставину, що донька покійної добиралася на похорон матері із Криму. Виявляється, одні родичі Світлани живуть в Облапах, а другі — в Сімферополі. Мати її виїхала свого часу в це місто на Кримському пів-

Серед бойових побратимів, які прибули на похорон, були й ті, кому військовий медик з Облап врятувала життя.

острові. Там мала сім'ю, працювала медиком. У Сімферополі народилася Світлана. Теж стала медиком. Заміж вийшла. У неї є донька й син. Із чоловіком, як це буває, життя не склалося. Як захворів дідусь в Облапах, а потім треба було самотню бабусю на старості доглянути, вони з матір'ю приїхали на Ковельщину.

— Коли й 97-літню бабусю похоронили, — розповіла Любов Дем-

«**Я ж чекала тебе, я твою корівку гляділа, сіна припасла для неї на зиму, дров рубаних заготовила для тебе, щоб ти мала чим топити й не мерзла....**»

чук, — мати Світлани вернулася в Сімферополь, а сама вона залишилася тут. Оскільки роботи за спеціальністю в селі не було, та й у Ковелі влаштуватися непросто, то Света торгувала на базарі. Але про медичну спеціальність не забувала. Своїм односельцям допомагала, як зверталися, — комусь тиск треба поміряти, іншому — ін'єкції зробити, приписані лікарем. А потім підписала контракт на три роки й пішла служити військовим медиком у 14-ту бригаду (закінчитися термін контракту мав у листопаді цього року).

Любов Миколаївна пригадує, як Світлана їздила щодня на роботу у Володимир, як, бувало, пізно верталася:

— Тоді потемки із ліхтариком поралася по хазяйству, бо корівку тримала.

А про те, що вона вже вдома, сусіди легко здогадувалися: жінка вмикала маленький приймач — веселу вдачу мала, любила слухати пісні, музику. Тоді Світлана сім місяців була в АТО. І тоді її корівку перевели до мене в хлів — я її доглядала. Так було й як вернулася жінка додому. Приїжджаючи з Володимира, приходила часто до мене. Ми прали її військовий одяг, бо в її хаті були проблеми з водою, сушили. Розмовляли... Останній раз ми бачилися зі Світланою в кінці січня цього року. Вона приїжджала в Облапи вже не з Володимира, а з Рівненської області (підрозділ, у якому була, проходив навчання на військовому полігоні). Пригадую, настрої у неї був не такий, як завжди. Ще ми не знали, що скоро почнеться повномасштабна війна. Але вже тоді я від Світлани почула: «Щось так тривожно... Не знати що робиться...». На мої слова: «Ти ж бережи себе!» — вона тільки, усміхаючись, сказала: «Постараюся!». І ще додала: «Крим буде наш!».

Після 24 лютого вони переписувалися в інстаграмі. Любов Миколаївна знала, що Світлана була в Овручі на Житомирщині, а потім її шлях проліг далі на Схід України. Але, як каже жінка, ніколи не покидала надія, що Світлана повернеться жива-здорова додому. І в своєму прощальному слові вона, звертаючись до покійної, говорила: «Я ж чекала тебе, я твою корівку гляділа, сіна припасла для неї на зиму, дров рубаних заготовила для тебе, щоб ти мала чим топити й не мерзла...». Це й були ті слова, які розчулили до сліз тих, хто прийшов провести в останню путь жінку, життя якої обірвалося в п'ятдесят один рік. ■

Погляд

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ,
народний депутат України
(«Європейська Солідарність»),
журналіст

Проросійський мітинг у Празі – перший негативний для нас сигнал

РОСІЯ РОБИТИМЕ ВСЕ, ЩОБ ЗАХІД ПОСЛАБИВ САНКЦІЇ. БО САНКЦІЇ ПРАЦЮЮТЬ

Великий проросійський мітинг у Празі й менші мітинги в інших містах Європи – перший негативний для нас сигнал Заходу. Росія робитиме все, щоб послабили санкції. Бо санкції працюють.

Санкції повертають рф у кризу 1990-х. Після розпаду Союзу ВВП там почав падати і повернувся на рівень 1990 року лише наприкінці 2007-го. Перед наступною кризою.

ЧОМУ ПАДАВ ВВП?

Розірвалися зв'язки з постачальниками, і скоротилися ринки збуту. Умовно кажучи, з України на російські заводи перестали поступати деталі, а на зміну російським товарам прийшли товари іншого походження. І в інших колишніх республіках відбувалося те саме.

ЩО СТАЛОСЯ ПІСЛЯ ВВЕДЕННЯ САНКЦІЙ?

Те саме. Не приходять комплектуючі і запчастини з Європи, а ринки збуту закрилися.

Так, для росії існують Індія і Китай, але не всюди там роблять якісні запчастини і є конкуренція, не всі товари потрібні для збуту.

Щоб усе це відновити, потрібні будуть інвестиції, як це сталося в рф на початку 2000-х. Їх не буде.

А ЩО В УКРАЇНІ?

У нас через Угоду про асоціацію і західний курс залежність від поставок з росії мізерна. Але виробництво знищене значною мірою агресором і від значної частини транспортних шляхів експорт відрізаний.

Нам для відновлення теж потрібні інвестиції. Для цього країна має бути демократичною, мають працювати суди й інвестиції повинні бути захищені. Люди, що виїхали за кордон, повинні повернутися, бо це дефіцитна робоча сила.

Всього цього поки немає. А отже, Захід усе ще буде розглядати можливість скасувати санкції проти росії, а сама рф підігріватиме такі процеси.

Як би і коли б війна не завершилася (вірю, що нашою перемогою і швидко), відкладати реформування країни не можна. Це потрібно робити вже. ■

Пульс тижня

СБУ викрила зрадницю, яка активно підтримувала «спецоперацію»

Жителька Рівненської області пропагувала ідеологію «руського міра»

Антон КАРАСЬ

Антидержавницькі тези вона поширювала у соцмережах та під час спілкування з оточенням.

За даними слідства, жінка схвалювала дії загарбників та підтримувала російську агресію.

Крім цього, підозрювана засуджувала дії військовослужбовців ЗСУ, які називала «злочинцями проти цивільного населення».

Під час обшуків у її помешканні правоохоронці вилучили комп'ютерну техніку, мобільні телефони та сім-картки. За виправдовування війни їй може загрожувати до 5 років тюрми. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Віталій АНТОНЮК – боєць із села Кропивщина Володимирського району (помер внаслідок захворювання під час виконання бойового завдання);

Сергій ДЕМЧУК – боєць із села Олешковичі на Рожищенщині;

Світлана ПОЛІЩУК – військовий медик із села Облапи Ковельського району;

Ігор ЧОБОТАН – боєць із міста Любomla;

Тарас ХАРУК – військовий медик із міста Нововолинська;

Сергій ГАВУРА – боєць із міста Володимира;

Олександр КУЛЯ – військовий медик із міста Луцька;

Олександр АВГУСТІН – стрілець-снайпер із села Когильне

Володимирського району;

Олена СОЗОНЮК – військовий медик із села Обенижі на

Турійщині.

Назар МАЗУРОК – військовослужбовець з міста Нововолинська;

Анатолій ЧУФАРОВ – боєць із села Новостав Луцького району.

Наш Telegram-канал

■ Прямая мова**Не подобається у нас?
Тоді – «тю-тю – на Воркуту!»****Пропонуємо прочитати найяскравіші
за тиждень цитати****ОЛЕКСІЙ ДАНИЛОВ, СЕКРЕТАР РНБО,**
ПРО ТЕ, ЯК ПІСЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ ОКУПОВАНИХ
ТЕРИТОРІЙ ДОНЕЦЬКОЇ ТА ЛУГАНСЬКОЇ
ОБЛАСТЕЙ ПОРОЗУМІТИСЯ З ТАМТЕШНИМИ
ЖИТЕЛЯМИ:

«Це не нам з ними, це їм з нами. Це фундаментальна річ. Це їм з нами треба порозумітися, а не нам з ними. У нас є кордони, і якщо когось не влаштувають ті закони і правила, які діють на території нашої країни, ми нікого не тримаємо. Світ великий. Вони можуть поїхати у Сполучені Штати, у Німеччину, куди завгодно. Або – в Якутію, або – Воркута. Де їх там ще чекають?».

**ВОЛОДИМИР АР'ЄВ, НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ
З ФРАКЦІЇ «ЄВРОПЕЙСЬКА СОЛІДАРІСТЬ»,
ДИВУЄТЬСЯ ІЗ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ВЛАДИ:**

«Від цього стискаються кулаки. Мимоволі. Природна реакція. Зараз пішла масова атака на волонтерів. Зараз пішла масова атака на опозиційних політиків і активістів. Зараз пішла атака на військових, які говорять правду. Влада почала думати про вибори. Тому притомні громадяни мають привести очільників держави до тями. Владо! Офіс Президента і філії! Ваш ворог – не військові, волонтери, активісти і опозиція. Ваш і наш ворог – росія, кремль і путін. І до виборів ще дуже далеко. Шкода, що доводиться нагадувати».

**ОЛЕГ ЖДАНОВ, ВІЙСЬКОВИЙ ЕКСПЕРТ,
ПРО ТЕ, ЧИ ВИСТОЯЛА Б У ВІЙНІ УКРАЇНА БЕЗ
ЗАХІДНИХ СОЮЗНИКІВ:**

«Якби не країни НАТО, я думаю, що ми впали б, напевно, протягом двох-трьох місяців, не більше. Чому? Тому що згадайте: зброя ближнього бою, яка рятувала дуже сильно в перші місяці війни, почала надходити із грудня. От якби цих надходжень не було, то на власних запасах ми більше, ніж два місяці, не протрималися б. Ми боремось завдяки допомозі наших партнерів».

**ЄВГЕН ГОЛОВАХА, СОЦІОЛОГ,
СПОДІВАЄТЬСЯ НА «БЕБІ-БУМ» ПІСЛЯ ВІЙНИ:**

«В умовах війни наша народжуваність суттєво зростає. Це об'єктивні речі й цікавий феномен будь-якої країни, яка перебуває під постійною загрозою військових дій... Дані по Києву за перший місяць війни свідчать: різниця між хлопчиками та дівчатками за кількістю новонароджених становила 60 на 40, хоча зазвичай – 55 на 45. Ці новонароджені кияни були зачаті до широкомасштабного вторгнення РФ, бо природа завжди відчуває загрозу, яка встигла сформуватися у нашій свідомості. Так що під час та після війни на Україну чекає справжній бум народжуваності. І дуже на це сподіваюся!».

**ЮРІЙ БУТУСОВ, ЖУРНАЛІСТ, ПРО ТЕ,
ЩО ЗАБОРОНА ПУБЛІЧНО КОМЕНТУВАТИ
ВІЙСЬКОВІ ДІЇ БУДЬ-КОМУ, КРИМ
ЗБРОЙНИХ СИЛ, МАЄ СТОСУВАТИСЯ
НЕ ТІЛЬКИ ЖУРНАЛІСТІВ ТА ЕКСПЕРТІВ, А Й
ПРЕДСТАВНИКІВ ВЛАДИ:**

«На мій погляд, заборона такого роду має бути абсолютною для тих, хто працює у владі. Головне, щоб правилам слідувала влада, керівництво, саме вони встановлюють стандарти поведінки для суспільства. Бо саме представники влади щоденно розповідають про різні плани, хід бойових дій, трактують оперативну обстановку, дають прогнози та власні оцінки, тобто сама влада створює дискусію на військові теми. Чи, може, Мініборони радить припинити виступи саме представників Офісу Президента?»

Інакше виглядає дивно рекомендація заборонити повністю коментувати війну простим громадянам та блогерам».

**ВОЛОДИМИР ГЕВКО, МАРКЕТОЛОГ
І БЛОГЕР, ПРО ВОЛОДИМИРА ЗЕЛЕНСЬКОГО
І ДОЛЮ ДЕМОКРАТІЇ В УКРАЇНІ:**

«Найважливіша цінність демократії, за яку ми всі боремось і за яку бореться весь цивілізований світ, – це змінність влади. Це означає, що яким би ти не був крутим і хорошим президентом, хоч ти сам Барак Обама чи Маргарет Тетчер – якщо закінчився твій термін, ти встаєш і без жодних питань звільняєш свою посаду. І віддаєш владу наступному президенту, якого обрав народ. Якого б він там вже собі не обрав, це діло десяте. Порошенко з цим завданням справився достойно – він встав і пішов, і навіть не пробував фальшувати, впливати на вибори чи використовувати адмінресурс. Так само вчинив Ющенко. В Кучми і особливо Януковича з цим були великі проблеми, що, безперечно, маркує їх як узурпаторів влади. Як із цим завданням справився Зеленський – цікаво побачити».

■ Політика**У Зеленського пояснили,
чому не підірвали мости 24 лютого****Виявляється, влада наївно сподівалася, що росіяни... не будуть так по-варварськи знищувати українську інфраструктуру: «Ми вкладали кошти у комфорт для людей, як тепер руйнувати все це?»****Ольга СОКОЛОВА**

Однією з головних помилок у перші години після повномасштабного вторгнення РФ була неготовність нищити об'єкти інфраструктури, аби зупинити російських окупантів. Про це заявив радник глави Офісу Президента Михайло Подоляк в інтерв'ю «Фактам». «На мою думку, одна з ключових помилок — це коли почалося інтенсивне вторгнення, але ніхто — ні наші громадяни, ні військові, ні ми, як органи управління, — не міг повірити в те, що це відбувається у XXI столітті та відбувається з нами. Того раннього ранку 24 лютого ми психологічно не були готові підірвати мости наприклад», — зазначив він.

За словами Подоляка, ситуація змінилася вже ввечері 24 лютого. «Перші кілька годин думали: ми вкладали кошти у комфорт для людей, як тепер руйнувати все це? Ось цю тодішню неквапливість вважаю фундаментальною помилкою. Однак десь о 18.00 уже побачив в очах рішучість: заради захисту країни все руйнуватимемо разом із цими російськими іржавими танками. Ми ж думали, що з того боку теж люди, що вони дбай-

«24 лютого ми психологічно не були готові підірвати мости».

«Загалом, коли були відкинуті всі сумніви, почалося максимально жорстоке знищення елементів інфраструктури. Треба зруйнувати — зруйнуємо, головне — знищити енну кількість техніки ворога та його самого.

лише коли вона прийшла...»

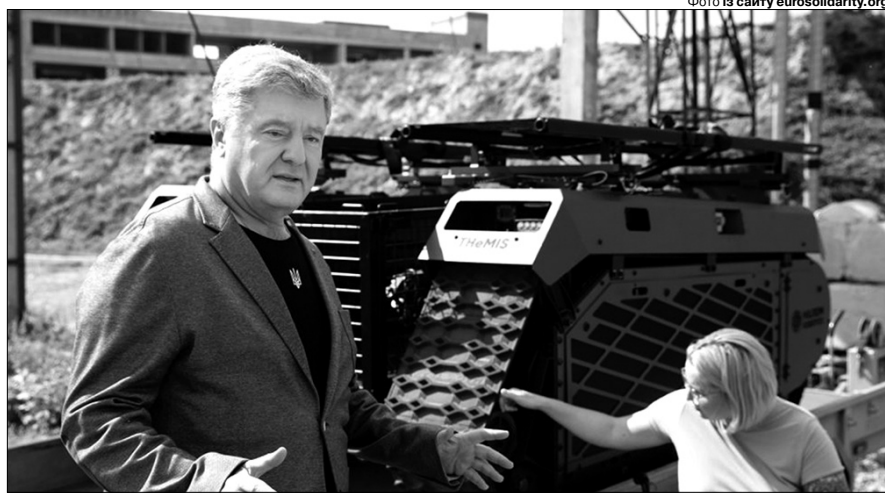
ДО РЕЧІ

30 серпня Верховна Рада проголосувала у першому читанні за зміни до Державного бюджету щодо використання коштів державного дорожнього фонду. «Бюджетні зміни прибирають норму, що гроші дорожнього фонду можуть йти тільки на військові потреби та виплату боргів. Коротше, вони відкривають можливість знову будувати дороги замість направити кошти на армію», — прокоментував зміст документа народний депутат фракції «Голос» Ярослав Железняк. ■

« Ми ж думали, що з того боку теж люди, що вони дбайливо ставитимуться до будинків, мостів та іншої інфраструктури. »

ливо ставитимуться до будинків, мостів та іншої інфраструктури», — продовжив радник глави ОП.

Ми швидко розібралися, що перед нами орда», — додав Подоляк. Шкода, що влада повірила у війну

■ Все для фронту, все для перемоги!**«Ця бойова техніка майбутнього, яка знаходиться на озброєнні трьох армій країн-членів НАТО — Естонії, Німеччини та Норвегії — тепер з'явилася і в Україні».****Поранених з поля бою
буде вивозити робот**

Петро Порошенко презентував унікальну зброю майбутнього – бойового робота, призначеного для евакуації поранених бійців з поля бою, а також транспортування боєкомплектів та виконання інших військових завдань

Василь КІТ

«Робот керується дистанційно. Це військова машина, яка знаходиться на озброєнні трьох армій країн-членів НАТО — Естонії, Німеччини та Норвегії. Спільне виробництво Німеччини та Естонії. І сьогодні вперше ця бойова техніка

майбутнього з'явилася в Україні. Ми думаємо, вона зробить потужний внесок для нашої перемоги», — сказав п'ятий Президент.

Такий робот здатний забезпечувати і розміщення автоматичної 30-міліметрової гармати, і протитанкової системи включно зі «Стугною» або

«Такий робот здатний забезпечувати і розміщення автоматичної 30-міліметрової гармати, і протитанкової системи включно зі «Стугною» або «Джавеліном», і розвідувальної системи разом із радаром.»

Засновниця батальйону «Госпітальєри», медик-доброволець, народна депутатка Яна Зінкевич говорить: «Ми будемо вивчати можливості цього робота евакуйовувати поранених з поля бою, з тих місць, які є важкодоступні і до яких непросто добратися медикам як на транспорті, так і пішки. Будуть навчання для операторів цього робота, і сподіваємося, що наш проєкт вдасться реалізувати». ■

■ Колесо історії

«Це ж один народ». Що говорив Горбачов про Україну

Він підтримував анексію Криму, але засуджував вторгнення в інші частини нашої держави

Василь РОГУЦЬКИЙ

30 серпня помер перший та останній президент в історії СРСР Михайло Горбачов (1931–2022). На Заході його дуже поважають за те, що мирно завершив Холодну війну. В Росії до рідкають тим, що «розвалив Союз», хоч, звісно, ніякого розпаду СРСР він не бажав, але зупинити історію вже було неможливо.

Щодо війни в Україні, то Горбачов проявив себе звичайним російським імперіалістом, який вважав, що Крим у 2014-му повернувся «додому». «Кримський вузол не можна було довго ігнорувати: помилку було допущено під час розпаду СРСР, саме тоді слід було раз і назавжди вирішити долю Криму. Нехай це нелегко, але міжнародній спільноті необхідно прийняти реальність і сприймати Крим як частину Росії», — казав у листопаді 2014 року Горбачов в інтерв'ю італійській газеті La Repubblica.

«Я завжди за вільну волю людей, а більшість у Криму хотіла возз'єднатися з Росією», — додавав згодом у 2016-му.

Водночас Горбачов застерігав Кремль від втручання у ситуацію на Донбасі у серпні 2014 року, боячись, що звідти розгориться велика війна. «Якщо наша країна втрутиться, то така пожежа може бути, що не загасимо потім усім світом. І правильно, що політики тримають позицію. Треба зробити все, щоб припинити вбивати одне одного, це ж один народ. Якщо будуть залучені держави, масштаби розширяться і полізуть усі брати участь там — ми можемо вийти на страшне побоїще в Європі. Але цього не можна допустити», — далекоглядно говорив Горбачов в інтерв'ю bbc.com.

А про першу реакцію експрезидента СРСР на повномасштабне вторгнення Росії у 2022 році в інтерв'ю Forbes Talk розповів його друг, головний редактор радіостанції «Ехо Москви» Олексій Венедиктов. Він тоді зазначив, що Михайло все «розуміє». «Публічно він не висловлювався. Можу вам сказати, що він засмучений. Звичайно, він розуміє. Це була справа його життя. Свободи — це справа Горбачова. Усі вже забули, хто дав свободу російській православній

Фото із сайту pravda.com.ua.

Завершив Холодну війну, «розвалив Союз», хоч і був звичайним російським імперіалістом.

НАША ДОВІДКА

Михайло Сергійович ГОРБАЧОВ народився 2 березня 1931 року в Ставропольському краї в родині селянина, його дід був головою колгоспу. В молодості Горбачов устиг попрацювати помічником комбайнера.

У 1950 році зі срібною медаллю закінчив школу. У 1955-му — закінчив юридичний факультет Московського державного університету, в 1967 році — Ставропольський сільськогосподарський інститут. Працював у структурах Комуністичної партії. У 1980-му став членом Політбюро. В березні 1985-го 54-річного Горбачова обрали Генеральним секретарем ЦК КПРС. Він був першим після Володимира Леніна керівником партії з університетським дипломом. З приходом Горбачова до влади в СРСР почався процес демократизації, який отримав назву «перебудова». Новий Генсек також став ініціатором масштабної антиалкогольної кампанії, внаслідок якої вирували цінні сорти виноградників, а в країні розцвіло самогоніваріння.

У 1990 році Горбачов став першим і останнім президентом СРСР. Він одночасно займав дві найвищі посади: президента та Генерального секретаря. У 1990-му отримав Нобелівську премію за проведення мирного процесу в міжнародному співтоваристві. 25 грудня 1991-го він заявив про свою відставку.

«Свобода слова, перший закон про друк — Михайло Сергійович Горбачов. Приватна власність уперше — Михайло Сергійович Горбачов... Ну що він зараз говоритиме? Все ліквідовано! Під нуль! У дим!»

церкві. Хто? Михайло Сергійович Горбачов. Свобода слова, перший закон про друк — Михайло Сергійович Горбачов. Приватна влас-

ність вперше — Михайло Сергійович Горбачов... Ну що він зараз говоритиме? Все ліквідовано! Під нуль! У дим!».

КОМЕНТАР

ВІТАЛІЙ ПОРТНИКОВ, журналіст:

«Найголовніше в політичній біографії Горбачова — це те, що перший і останній президент Радянського Союзу одночасно й останній глава імперії. І з його відставкою завершується її історія. Путін, можливо, дуже хоче бути «імператором», але тільки він ним не є. А Горбачов керував державою, до якої російські імперіалісти дуже хочуть повернутися. Тільки це повернення так само неможливе, як неможливим було для Горбачова цю державу утримати.»

Фото із сайту youtube.com.

Раїса Горбачова (1932–1999) допомогла чоловіку відкрити двері Західного світу.

його іміджмейкером, притягуючи своєю чарівною усмішкою репортерів. Західні журнали присвячували їй перші шпальти, як-от німецький «Шпігель»,

який назвав Раїсу Горбачову «таємною зброєю кремля». Раїса Максимівна справді допомогла чоловіку відкрити двері Західного світу. ■

■ Пульс тижня

Судили ковельчанина, який викинув з п'ятого поверху пса

Тварина загинула

Олена КУЧМА

2 липня близько 20-ї години п'яний 48-річний чоловік викинув з балкона домашнього собаку — метиса тер'єра на кличку Ельфа. Тварина отримала численні травми й загинула на місці. Відомо, що вона належала знайомій зловмисника.

Враховуючи те, що обвинувачуваний визнав себе винним у скоєнні злочину й не був раніше судимим, йому призначили рік умовно. ■

Водій на переході збив маму з дочкою

Потерпілих доставили у лікарню

Олена КУЧМА

4 вересня у Ковелі близько 21-ї години 49-річний водій Toyota під час повороту наїхав на 39-літню жінку та її 18-річну доньку, які перетинали дорогу на «зебри». Обидві потерпілі отримали серйозні травми, їх госпіталізували до місцевого медзакладу.

Нині поліція встановлює всі обставини аварії. ■

Волинь накриють дощі й тумани

Найближчими днями вересень принесе кращим мокру й похмуру погоду. Настав час діставати з шафи тепліший одяг, адже подекуди температура впаде до 14 градусів

3 за прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, 9 вересня буде хмарно, вранці йтиме сильний дощ. Вітер західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі становитиме 12 градусів тепла, вдень — 21. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1994-му — плюс 28,6, а найхолодніше — 1991-го — 3,0 градуса вище нуля.

10-го небо весь день буде вкрито хмарами, у другій половині дня йтиме дрібний дощ. Вітер східний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — плюс 10 градусів, удень — 17.

11-го утримається хмарна погода, майже весь день дощитиме. Вітер східний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 10 градусів вище нуля, вдень — плюс 16.

У Рівному 9 вересня небо весь день буде вкрито хмарами, вранці передбачається злива. Температура повітря вночі — 10 градусів тепла, вдень — 19.

10-го буде хмарно, у другій половині дня дощитиме. Температура повітря вночі — близько 11 градусів вище нуля, вдень — 15.

11-го утримається хмарна погода, протягом усього дня йтиме дрібний дощ. Температура повітря вночі — 11 градусів тепла, вдень — 14. ■

■ Печальна рубрика

«Живу клопотами людей і стараюсь бути справедливим...»

7 вересня минає рік, як пішов із життя Василь Степанович Марчук (на фото) — відомий аграрій, патріот Волинського краю, у минулому успішний і мудрий керівник великого господарства (25 літ очолював у Ківерцівському районі колгосп ім. Карла Маркса — в подальшому «Маяк»), турботливий чоловік і батько, люблячий дідусь, шанований і щирий колега та друг...

Свою господарську діяльність Василь Степанович успішно поєднував з депутатською. Він неодноразово був обраний депутатом селищної, районної та обласної рад.

Як дуже відповідальна людина і мудрий керівник, завжди говорив: «Мені хочеться бути зрозумілим людям, живу їхніми клопотами. А ще стараюсь бути справедливим. Не визнаю графіка прийому громадян. Коли хто бажає — може звернутись у службових чи особистих справах. Кожного вислухаю, кожному пораду, допоможу. Адже суть моєї роботи полягає в піклуванні про людей...».

А як він співав українські пісні! Як вболівав за все на Волині і в господарстві! Компетентний. Людяний. Щирий. Простий. Душевний. Патріот рідної землі! І багаторічний передплатник місцевих авторитетних газет — «Волині», «Вільним шляхом», без яких не уявляв себе і радив завжди односельчанам.

Скільки б не пройшло часу, в наших серцях назавжди залишиться пам'ять про чудову людину, справжнього трудівника Волині!

Згадайте добрим словом Василя Степановича та пом'яніть тихою молитвою.

Царство Небесне. Вічна пам'ять...

Друзі. Колеги.

Його першу леді вважали «таємною зброєю кремля»

Колишній губернатор Каліфорнії, голлівудський актор Арнольд Шварценеггер назвав Горбачова своїм Героєм

«Тепер він належить історії, і я знаю, що він щасливий возз'єднатися зі своєю дорогою Раїсою та знову прожити одну з найбільш історичних кохання всіх часів», — заявив Шварценеггер після звістки про смерть експрезидента СРСР. Стосунки Михайла Горбачова та його дружини Раїси перевернули уявлення Західного світу про радянського «партапаратника». Раїса Максимівна, яку чоловік брав у свої відраження, була, кажучи сучасною мовою,

Многая літа!

У свої 100 років Трохим Черемухін щодня питає: «Війна закінчилася?»

Чоловік, який бачив Другу світову, тяжко працював у Сибіру, нині розказує, що «кацапури» — погані люди й що «щастя — коли є сім'я»

Олена КАЛЕНЮК
«ТРЕБА, ЩОБ БУЛО ОРУЖИЄ, БО ІНАКШЕ РУСКИ ВИЛІЗУТЬ НА ГОЛОВУ»

— А як ви до мене доїхали, коли війна й опасно всюди? — Трохим Олексійович стурбовано повертає голову у наш бік. Він не бачить і не може ходити, але добре чує й дуже любить спілкуватися. Тож гостей із компанії «Вілія», газети «Волинь» та старосту Хорупанського старостинського округу Василя Козака в своїй оселі у селі Хорупань Дубенського району Рівненщини зустрічає з цікавістю. Донька ювіляра Валентина одразу реагує на слова іменинника:

І фото на згадку в сімейній альбом: Олександр Ляшук, Валентина Бондар і Василь Козак.

— Ви знаєте, мій батько, як повідомила йому, що війна, то аж стрепенувся увесь. Бачу, що він криво переживає! То й стараюся не розповідати.

Трохим Олексійович прислухається до розмови. А коли запитую, що він пам'ятає про Другу світову, коротко, але емоційно розказує, що ховався з батьками та братами й сестрами (а було їх разом із ним восьмеро) від фашистів у місцевому лісі:

— Страшно було! Вони вбили тут дуже багато людей. Знищили і пішли. А потім, як вигнали окупантів, то мене забрали в армію, у Сибір. На два з половиною роки. Там я валив ліс. Ой-ой-ой, скільки я перетягнув роботи! Дадуть 20–30 гектарів — треба вирізати. І вирізали... Я не дуже з рускими мав діло, але то погані люди, ті кацапури!

Відповідаю Трохиму Олексійовичу на його запитання про небезпечну дорогу — пояснюю, що завдяки рідній українській армії добиралася ми до нього спокійно. Трохим Олексійович слухає, а тоді ділиться міркуваннями:

— Треба, щоб було оружие, бо інакше руски вилізуть на голову. В ту першу війну Україна не була ні взута, ні одягнена, і ружжя не було... Майбуть, трудно буде вигнати, бо дуже багато в тій росії населення. Але вірити в наших треба!

— Батько щодня питає, чи війна закінчилася, — докидає пані Валентина.

ЛЮБОВ І ГОЛУБИ. А ТАКОЖ — МЕД

Запитую ювіляра, чи правду кажуть в селі, що він дуже захоплювався голубами, — і спостерігаю, як він радісно замирає, а тоді ледь киває головою й пояснює:

— Любив на них дивитися. Красіві! І павичі, і дугі! А вертуни які!

Валентина, почувши про голубів, усміхається. Каже, довго він їх розводив і дійсно дуже любив: поки батько ходив (ще сім років тому), до їхнього обійстя прилітали голуби. А ходив, уточнює, так, що «палія за його ногами не встигала повертатися». І мама прихильно до голубів ставилася... Донька додає, що Трохима Олексійовича знали ще й і як неабиякого пасічника:

— У нас стояла велика бочка, то кожного сезону була повна меду! Рікою тік. І вулики ж він сам робив! Усього сам навчився: в од-

На свято — вагомий подарунок: холодильник і святковий кошик від «Вілії».

«А які красиві голуби-вертуни!»

ного щось запитає, там щось побачить... Мусили розпродати все, коли перестав бачити. Він цікавився дуже тим. І квашені огірки з медом любив!

А потім пані Валентина показує на стіні в оселі й розказує, що штуркували їх з батьком. Розповідає,

як він навчив її косити, й мурувати, адже, маючи ледь за 30 років, втратила чоловіка: в селі ж без таких умов — ніяк. Трохим Олексійович допомагав багато і вчив охоче, бо, хоч працював усе життя в колгоспі ветеринаром-санітаром, умів усе і без діла не сидів... Принагід-

Трохим Олексійович: «Треба вірити в наших воїнів».

«Якби не «Вілія», не поміч ваша, нас би з нашою пенсією кури б загребли. Тому щиро дякую за добро!»

«Я дуже щасливо оженився!»

но жінка, яка доглядає за лежачим батьком, скаржиться, що в село не їздить жодна маршрутка: гірше, як в минулому столітті! ...

А тим часом Василь Козак ділиться своїм спогадом: у селі Трохима Черемухина замолоду шанували й за те, що був неабияким мисливцем. Знав, як поставити силське на лиса чи іншого шкідника, який «заглядав» в обійстя односельчан, — і завжди ловив здобич. «Лисове» життя у минулу війну обернулося великим досвідом...

Насамкінець питаю у Трохима Олексійовича, майстра «на всі руки», що для нього щастя, — він одразу заводить мову про дружину: — Я дуже щасливо оженився. Разом прожили багато років. Важливо, що слухали одне одного!

Трохим познайомився з Євгенією після служби в армії, невдовзі побралися. То був важкий повоєнний час, тож жилися в праці й сутужно. Але виховали двійку дітей (Валентину й Віталія), народилося четверо внуків і стільки ж правнуків... Є рід з добрим корінням. Родить і земля, яку виділили за сумлінну працю в колгоспі Трохиму Олексійовичу. На ній зараз працюють аграрії відомої в краї компанії. Валентина Бондар дякувала її представнику Олександрові Ляшуку від душі і з ноткою гумору: «Якби не «Вілія», не поміч ваша, нас би з нашою пенсією кури б загребли. Тому щиро дякую за добро!»

Поліська глибинка

«А який же український хутір без пасіки? — дивується Петро Трифонович. — Я приручив «божих комах» ще у 1960-х».

Павлина Яківна: «Коб то ноги не боліли...»

«Від моєї Павлінки ніщо не могло втекти — ні ягода яка, ні гриб»: на хуторі Годинь 72 роки живе любов

Закінчення. Початок на с. 12

А далі мова зайшла про те, яким же був колись хутір Годинь. І, судячи зі слів подружжя, такі не випадково він дійшов до наших днів у статусі села. Це зараз тут так порожньо — тільки три хати, де вечорами вікна світяться. А після війни школа-семирічка була й учнів вистачало, бо людним був Годинь — не менш, як п'ятдесят дворів нараховувалося. У тій школі ще й Петро Козак вчився.

— А потім заочно й одинадцятирічку в Старовихівському районі закінчив, — пригадує чоловік. — На агронома вивчився у Горохові. Бо ж робив бригадиром, а там і управлюючим став у млинівському колгоспі, затиш — радгоспі. Папірець про освіту треба було мати. На роботу коником доїжджав, поки мотоцикл не купив.

Чим же займалася Павлина Яківна? — Що я могла робити зі своїми чотирма класами? — каже з цього приводу жінка. — Хазяйство гляділа, бо ж чоловік вранці їхав на роботу, а ввечері вертався. Ми ж, булово, й три корови тримали, четверо свиней. Молоко можна

було тут здати — його заготовляли. А свиней кололи й м'ясо, сало у Бресті продавали. До Доманового чоловік коником довозив. А далі — автобусом. Базарували, аби якусь копійку заробити. Інакше з чого б допомогли дочці хату збудувати?

— Від моєї Павлінки ніщо не могло втекти — ні ягода яка, ні гриб, — додає чоловік до того, що його дружина — добра господиня, хоч і зовсім молодою заміж ішла. — Все у нас було — ні до кого не йшли, аби щось позичити.

«ТУТ НАМ ДОБРЕ. СКІЛЬКИ ХОЧ ЗЕМЛІ ОБРОБЛЯЙ, АБИ НЕ ЛІНУВАВСЯ»

Дочка Козаків, вийшовши заміж, перебралася в сусіднє село Млинове. Тож Петро Трифонович і Павлина Яківна вже давно залишилися самі у своїй хаті. Але, як кажуть, вони не самотні. І дочка Надя, й онук Іван (він зараз у Ратному живе) навідуються — просто провідають стареньких чи привезуть, що їм треба. Його дня, коли ми сюди приїхали, онук уже встиг побувати на хуторі — в садку підсіхала скошена ним травичка. А про те, що з рока-

ми він тут, при своїх дідусях і бабусі, почав хазяйнувати, свідчить і ставок, в якому молодий чоловік рибу розвів, і альтанка, де можна з друзями відпочити. А ще — міцна металева огорожа із замком на воротах, що показує межі хутора з боку кордону із сьбарами.

— Отой лісок, що за нашим хутором, — показує Петро Трифонович, — то ще український, а більший ліс, який трохи далі видніється, — вже білоруський. Колись ми тільки туди й ходили по ягоди, гриби. А зараз по кордону канал прокопано, сіткою загороджено — не пройти.

«То зараз у нас соток п'ять городу, а колись і сіяли, й садили багато.»

Сьогодні хуторяни, які по телевізору бачать усі страхи вторгнення росіян в Україну, чують, що є загроза нападу ще й із боку білоруської території, що й гордитися від сьбярів треба, й обкопуватися.

Світ із нами!

Німецький бізнесмен робить усе, щоб прозвучало: «путін, капут!»

Спершу керівник фірми «Karls» Роберт Даль став другом горохівчанина Андрія Кленка. Цей авторитетний на Волині, в Україні та за її межами краєзнавець і колекціонер 15 років тому поїхав на заробітки в німецьке місто Росток. Працював на полунічних плантаціях пана Роберта, порівняно швидко зі збиральника ягід «віріс» до логіста цієї компанії. Разом з Андрієвою кар'єрою «росла» й повага роботодавця до нього. А відколи в Україні відбулося повномасштабне російське вторгнення, свою прихильність до Батьківщини друга Роберт Даль засвідчує неймовірною жертвністю

Лєся ВЛАШИНЕЦЬ

ПРО ВІЙНУ ПОВІДОМИЛА МАМА

Валентина Тимофіївна Кленк, свого часу відома на Горохівщині народна майстриня-вишивальниця й пекарка, зараз живе в США. Звідти вона рано-вранці зателефонувала синові й повідомила страшну звістку. «Шок від неї складно й описати: не хотілося нікуди йти і навіть розмовляти», — пригадуєт Кленки.

Тоді Андрій і Роберт мали робоче відрядження до Румунії. На кордоні побачили перших біженців, які кричуще відірвалися одні від одних: біля готелів припарковувалися шикарними автомобілями заможні втікачі, а на вулицях несли на руках по двоє діточок прості українські жінки. Це гнітло, обурювало, дратувало. З Горохова подзвонив

Андрій Кленк воює за Україну з Німеччини.

Прапор від українських захисників Роберту Далю передав волонтер Юрій Христин.

«МІЛЬЙОНЕР ЯК МІЛЬЙОНЕР, ТІЛЬКИ ДУЖЕ ПРОСТИЙ»

А минулого місяця, заручившись підтримкою Роберта Далья, Андрій Кленк ініціював збір коштів

— Помню, як в тридцять дев'ятому німець пішов на поляки (а тут же Польша була), в сорок першому — на совість... А то вже третій раз таку біду на своєму віку маємо. Якби не війна, то можна було б ще пожити, — каже чоловік.

Бідається Павлина Яківна, що вже років три на білоруській стороні не була.

— Та уже й нема кого відвідувати — рідня, яку змалечку знала, помиралась, — каже жінка. — Колись на могили батьків щороку ходила. Зараз і не перейти, і здоров'я не те, аби кудись вирушати. Торік то ще дочка їздила...

До речі, коли попросила господино вийти з хати, де ми розмовляли, на подвір'я, то вона сказала:

— Нехай старий іде. Я вже нездужаю — коб то ноги не боліли...

Але поки Петро Трифонович водив по обійстю, розказував, як свого часу садка сажив, яблуні й груші в якому й дотепер родять, як пасіку завів ще в 1960-х роках, показував, як то близько від хутора до білорусі, Павлина Яківна таки вийшла з хати. Вона сідела на старенькій лавочці під старезною липою, тишилася серпневим теплом і говорила:

— Велими навесні тут хороше... Солов'ї витьохкують. А як вже липа ца зацвіте, то пахнотять таке, що словами не передати. Всі бджоли на ній.

На запитання, чи не булово, що хотілося їй у село — ближче до людей перебраться (це ж багато хто так і зробив, через що й спорожнів Годинь), жінка, не задумавшись ні на мить, відповіла:

— Не... Тут нам добре. Скільки хоч землі обробляй, аби не лінувався. То зараз у нас соток п'ять городу, а колись і сіяли, й садили багато. На хуторі ліпш, як у селі — не треба думати, що курка на чийсь грядку заїде.

... Раніше по сусідстві з Годинем були ще хутори. А тепер до самого Млинового — порожньо, як і до Заболоття — села вже білоруського.

— Тож одні тільки звірі тут бродять. Олені, кози до самої хати підходять, — розповідав господар, нарікаючи: — Собака в нас поганий — мало бреше. А то ж хутір — треба, щоб пес голосний був, давав знати, що хтось іде.

І не тільки про людей мова, а й про лисич, які занедалися — аж у город залазять. Качок мусимо пасти, як випускаємо, щоб не потягнула руда хитрула. Попрощалися ми з подружжям Козаків (прізвище ж яке промовисто у цих мешканців поліської глибинки!), побажавши їм дочекатися Перемоги у цій, третій на їхньому віку, війні, зустріти ще не одну весну, коли «тут вельми хороше».

Гладун та Юрій Христин вирішили купити в Німеччині. Так у горохівчанин і німецького мецената, який щиро бажає Україні миру, нарешті з'явилася нагода познайомитися.

Зустріч була доброзичливою і плідною. «Мільйонер як мільйонер, тільки дуже простий», — прокоментував її Віталій Гладун, як розмовляли? Роберт — польською, Віталій і Юрій українською. Порозумілися. На знак великої вдячності України Віталій Гладун і Юрій Христин передали пану Роберту від митрополита Луцького й Волинського Михаїла медаль «За жертвність», а Андрієві Кленку — Подяку владки та відзнаку Всеукраїнської об'єднаної академії козацтва України — орден Петра Конашевича-Сагайдачного I ступеня, обом — багато командирських Подяк із фронту.

Волонтери, які співпрацюють з Горохівською ГО «Спілка учасників АТО «Щит», уже доставляють на передову генератори, маломощні тепловізори, квадрокоптери, посилювачі мобільного зв'язку, бензопили, повербанки, аптечки, тактичні рукавиці, окуляри, дефіцитні в Україні шини для спеціального автомобіля... Для людей з особливими потребами не забули в Німеччині інвалідні візки.

«Путін прорахувався, бо не передбачив, що українці можуть так об'єднатися. На жаль, те, що в Україні війна триває з 2014 року, дотепер розуміли лише українці, які втратили на ній рідних чи підірвали здоров'я», — каже Андрій Кленк. І обмірковує з друзями нову доставку на передову — аби настав перемога, а з нею і мир в Україні.

Погляд

Леся ВЛАШИНЕЦЬ,
редакторка відділу реклами газети «Волинь»

Думки про «Ціхо будьте!» з вагону... у Копенгагені

Далеко від дому на все не перестаю дивитися «домашніми» очима. Україну з думок хочеться перенести на все, що відбувається довкола, і на всіх, до кого в світ повела доля. Бува, побачене й почуте дивує, буває, що й зворушує чи викликає усмішку. Й навіть навіює спогади...

Метро. Вечірня година, а у вагоні, в якому їхала протягом хвилин 20, події розвивалися стрімко, наче в захопливому короткометражному кінофільмі.

Порівняти громадський транспорт у Копенгагені й Києві – то все одно, що глянути на небо й землю. В рідній столиці метро теж велелюдне, але спокійне й негаласливе. Звісно, дехто розмовляє між собою, інші неголосно говорять по телефону, багато хто читає пресу й електронні книжки... Усю цю відносну тишу глушить хіба що звук поїзда...

...«Ціхо будьте!» – сказала б, імітуючи строгість, навіть моя золотої доброти покійна бабуся Євдокія, якби потрапила у копенгагенський автобус, поїзд чи метрополітен. І «ціхати» й «цитювати» їй доводилося б, без перебільшення, на кожного через одного пасажирів та щосекунди. І я не промовчала б, якби мій син у дошкільному віці раптом зняв кросівки й гайнув босоніж уздовж сидінь. Мама ж малюка (обоє сиділи навпроти) на таку витівку відреагувала хіба що поглядом: мовляв, аби малий не побіг невчасно до дверей. Цієї миті вони зачинаються, а в вагоні з'являється не менш цікаві «об'єкти» для спостережень.

Темношкіре хлопчаче років 9, очевидно, займається танцями, й стримати його в цьому занятті не в силі навіть правила поведінки в громадському транспорті. Та й, схоже, ця країна не бажає обмежувати ними своїх громадян. Малий це, напевне, теж знає, тому, не запитуючи дозволу в матері, починає... танцювати, наспівуючи собі під ніс якийсь улюблений мотив.

Довкола людей багатенько, але навіть пасажирів, до яких малий танцюрист під час своїх викрутасів випадково торкається руками чи ногами, не роблять йому зауважень. Навпаки, підступаються одні до одних, щоб мав більше місця. Ще й поглядають настільки доброзичливо, наче перед ними виступає майбутня зірка.

«Ну зараз таки хтось не витримає і зірветься!» – ловлю себе на думці, коли на наступній станції пасажирів усміхнено розступаються перед компанією юнаків і дівчат з пляшками Coca-Cola, Sprite та інших безалкогольних напоїв. Молодь відразу стає парами і, не соромлячись, зціплюються замками обіймів. При цьому настільки бурхливо висловлює свої емоції, що їх, здається, чує увесь поїзд. На додачу доволі кремезний хлопчина з цього товариства, обірвавши розмову на півслові, хапається за верхні поручні й починає... підтягуватися.

Обурення від пасажирів – нуль. У цій державі, яку називають країною щастя, така поведінка є нормою. А якщо комусь щось не подобається, можна перейти у спеціальний вагон тиші. Він – останній у поїзді. І в ньому навіть стиха говорити – зась. Бо «ціхнуть», присоромлять, як це робила моя бабуся Євдокія в Україні.

Що сторона – то новина, любила колись казати вона. А своя таки наймиліша. ■

Вітаємо!

50-та осінь 6 вересня прийшла у життя чудової доньки, коханої дружини, найкращої мами і люблячої, ніжною бабусі, жительки села Новостав Берестечківської громади

Світлани ГНАТЮК.

Дорога імениннице, ви – берегиня нашої сім'ї, вас люблять і поважають учні та колеги. Ви вмієте посіяти зернини добра і зібрати урожай хороших справ.

Наша дорога, ми бажаємо міцного здоров'я, радості, щастя, добробуту, злагоди, достатку, мирного неба над головою і здійснення всіх ваших мрій. Любимо і дякуємо Богу, що ви є у нас.

З найкращими побажаннями чоловік Петро, мама, сини Тарас, Володя, дочка Оленка з чоловіком Павлом, внук Захарчик.

■ Спеціальний репортаж

Аліна Вітинська: «Хочете знати, що буде з цінами? Сідайте у «рогатий!»»

А ВАС ЦІЛУВАЛИ В ТРОЛЕЙБУСІ НЕЗНАЙОМЦІ?

Міський електричний транспорт – це дешево, екологічно, інколи (в українських реаліях) зручно, а ще... романтично. Шкода, що в Луцьку немає елегантних європейських трамваїв, які додають місту «музичності», але наші «рогаті» також мають свій особливий шарм. Тим паче, що в них можна почути багато цікавої інформації

Аліна ВІТИНСЬКА

От нещодавно дорогою на роботу в тролейбусі мій колега почув, що працівниця якогось волинського суду періодично бере відпустку, бо... лікується від алкоголізму. Я, звісно, побажала успіху цій жінці у боротьбі із «зеленим змієм» й подумала, що деінде такої конфіденційної інформації не почуєш. Тож одягнула свої рвані «дорожні» джинси й подалася порушувати норми суспільної моралі: підслухувати чужі розмови у тролейбусі.

«ОТО ЛЮДЕЙ ТРУЇЛИ!»

Традиційно – маршрут «одиночка» (1-а). Зупинка «Університет» на вулиці Винниченка. Заходить пенсіонерка в смугастій спідниці. Умить вона знаходить в транспорті співрозмовницю. Це її стара знайома. Обидві ідуть на базар. Одна розповідала іншій, що хоче купити нові шпалери. Шукає гарні вінілові, щоб прослужили багато років. Її приятелька банально каже, що може ліпше переклеїти шпалери після Перемоги, бо хто ж знає, як воно далі буде? Лучанка заперече: мовляв, зневірюватись так не можна. «Втомилась від усього, а нові шпалери принесуть трохи радості», – упевнено відказує. Від її оптимізму й собі захотілось перефарбувати стіни.

Жінки продовжили розмову про завжди актуальне – ліки. Пані в смугастій спідниці бідкалася подрузі, що 5 років пила однієї й ті ж таблетки і вони їй помагали, а тепер прийшла в аптеку і дізналася, що улюблені пігулки зняли з продажу чи навіть із виробництва, бо в їхньому складі виявили щось не те. «Уявити тільки! А що, раніше їх в лабораторіях не перевіряли? Ото людей труїли!» – зробила висновок жінка.

«ДЖЕНТЛЬМЕН З ОКУЛЯРАМИ»

На зупинці на вулиці Богдана Хмельницького до салону «рогатого» зайшов статечний літній дядечко в окулярах, вбраний у світлі брюки та білу сорочку. Десь на наступній зупинці він помітив молодуватішу жінку і запросив її сісти

поруч. Сонячно було того дня. Турботливий чоловік люб'язно запропонував «сусідці» свої окуляри від сонця. Вона, звісно, подякувала, але відмовилася. Потому він розповідав їй, що його дочка жила до війни в росії. І роботу мала, і зарплату хорощу, і квартиру. Але коли все почалося, поїхала в Європу з чоловіком. Зараз живуть у Голландії. Він поваром працює, вона – офіціанткою.

Тим часом дві інші пасажирки цього тролейбуса обговорювали

я дісталася аж на кінцеву, не помітивши, що залишилася в транспорті одна. Водій вигукнув з кабінки: «Кінцева».

Того дня на маршруті №1 працював Микола Біляшевич. Він водить тролейбус 12 літ. Щоправда, з перервами. Два роки тому повернувся на роботу. Це означає, що вона чоловіку подобається. Його маршрут №1 пролягає від КРЗ до ЛПЗ і триває півтори години. Один із найдовших!

Пан Микола погоджується, що в тролейбусі почуєш стільки історій –

«Її приятелька банально каже, що може ліпше переклеїти шпалери після Перемоги, бо хто ж знає, як воно далі буде? Лучанка заперече: мовляв, зневірюватись так не можна. «Втомилась від усього, а нові шпалери принесуть трохи радості», – упевнено відказує. Від її оптимізму й собі захотілось перефарбувати стіни.»

ціни на ринку, куди або звідки, ймовірно, їхали (у Луцьку ж не один базар). Жінки нарікали, що домашні овочі і фрукти дорогі. «Яблука дорожчі за огірки! Нечувано! По 20! В селі в того дядька гниють ті яблука, а привезе в город, то вже не знає, яку ціну ставити», – обурювались пані.

Цінова політика – одна з найпоширеніших тем у тролейбусі. Поважних літ їхав зі Старого ринку і дорогою обурено розповідав сусідці по сидінню, що сало вже по 170. І ціна, як чув від продавців, далі піде вгору. Пані Марія, почувши про це, сказала, що не планувала купувати сало того дня, але завтра поїде знову на базар, аби встигнути придбати стратегічно необхідний продукт. «Бо якщо кажуть, що подорожає, – то точно так і буде», – робить висновок.

«ВОДІЙ ЗА ЖИТТЯМ ПАСАЖИРІВ НЕ ПІДГЛЯДАЄ»

Ці всі діалоги я підслухала лише за три зупинки. Аж виникло бажання не виходити на своїй, а їхати далі. Хотілось почути щось «гостре» – і так сталося. Тролейбус, якщо пощастить, – як цікава книжка. Кожна чиясь розмова – новий епізод. Так

хоч пиши книжку. Але зізнається, що не підслуховував ніколи, бо ж несе відповідальність: мовляв, безпека пасажирів – понад усе! Хоч за час роботи, каже, траплялися «різні» історії. Пригадує, як колись на Київському майдані троє хлопців доганяли тролейбус, двоє забігли, а третій оступився, вривався в транспортний засіб і впав. Було, що жінка на самій зупинці втрапила в калюжу і зламала ногу...

«ВІН МЕНЕ ПОЦІЛУВАВ»

Коли я розповідала про це в редакції, одна колега зізналася, як нещодавно їхала вранці тролейбусом у справах і до неї підсів парубок. На своїй зупинці незнайомець поцілував її і вистрибнув у відчинені двері. Дівчина не встигла навіть отямитись...

Усі ці історії обірвані. У деяких можна знайти глибокий зміст, в інших – привід усміхнутися, а деякі, як частинки пазлів, – окремо ні про що «не говорять», але із них складається наше життя.

А ви їздите тролейбусами? Напишіть нам свої «транспортні історії»: volyn.nova@gmail.com або: 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область. ■

■ Сіль землі

87-річна Ганна Артишук із кожної пенсії робить пожертву для наших воїнів

«Моя мрія — аби росія зникла з лиця землі», — говорить жінка, яка ще юнкою разом із батьками 8 літ з клеймом ворога народу прожила в далекій Тюменській області росії

Алла ЛІСОВА

«ВАС ПРИВЕЗЛИ СЮДА, ШТОБИ СТЕРЕТЬ С ЛИЦА ЗЕМЛІ»

— Трапилося це 2 липня 1951 року в моєму рідному селі Борки, що на Любомльщині, — почала розповідь з того, що болить досі. — Без суду й слідства «трійка» вирішила, що нашу сім'ю як неблагонадійну треба вивезти в Сибір. Лише через те, що тато відмовився йти в колгосп.

Посеред ночі — гуркіт, крики, стукіт у вікна. Спочатку не зрозуміли, що відбувається. Коли кремезний дільничний повідомив, що їм дається дві години на збір, в мамі почалася істерика. Але сльозами горю не зарадиш — почали складати найнеобхідніше.

Зранку повантажили, як худобу, на велику машину й повезли в Ковель. Дорогою забрали ще сім'ю сусіда Лонюка Мойсея, син якого був в УПА. У місті залізничників розмістили в бараці спеціального табору. Приміщення було дуже тісним на 250 чоловік. Посеред задушливого й темного барака — «параша». В таких нестерпних умовах прожили аж до початку листопада.

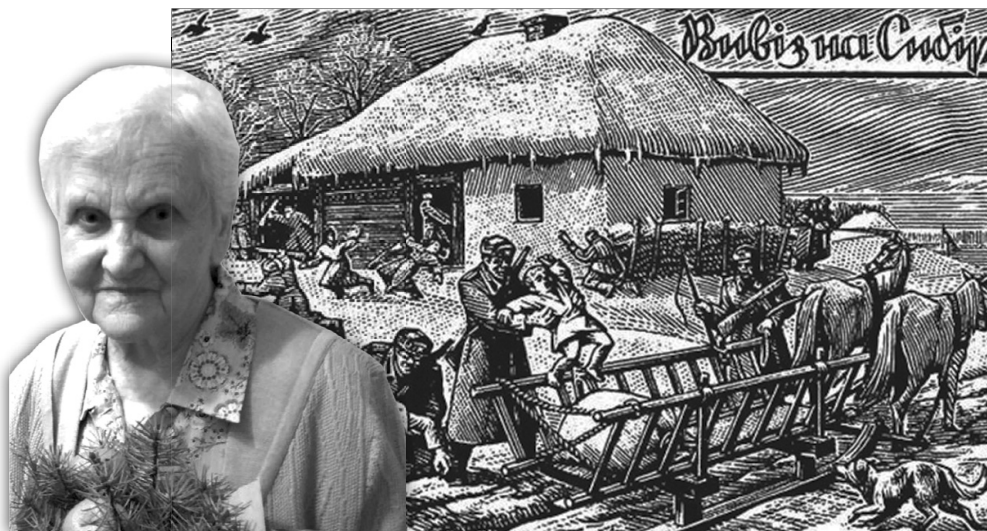
А далі чекали ще важчі випробування. Холод, голод, сморід, тіснота — місяць у товарному вагоні везли українців у далекий край. Якщо на початках ще вистачало домашніх харчів, то потім перебивалися на хлібові й окропі.

Так у кінці осені далекого 1951 року Аврам Григорович і Ганна Терентіївна Веремчуки та їхні троє дітей потрапили в село Бухтал Нижнетавдинського району Тюменської області. Коли прибули на місце, супроводжуючий мовив: «Вас привезли сюди, шоби стереть с лица землі».

Українці в тому й не сумнівалися, але знали, що будь-якою ціною вони мусять вижити.

НАВІТЬ У СИБІРСЬКИХ УМОВАХ ВИРОЩУВАЛИ ГОРОДИНУ

Так розпочався надзвичайно важкий період для волинян. Поселили їх в одній кімнатці ще з однією родиною з чотирьох чоловік. Два роки всім ділилися, виводили клопів, які мало їх не позагризли. Виснажли-

«Мої сили — в русі, у вірі в Бога, в те, що справедливість і правда переможе».

Ганна Аврамівна пережила те, що зобразив на своїй картині знаменитий художник УПА Ніл Хасевич (1905–1952).

ва праця на лісосплаві забирала останні сили. Ганна Аврамівна пригадує, як тоді злягла їхня мама. Після хвороби змогла працювати лише прибиральницею. Тато вручну валив ліс. Сама Ганна працювала підсобником на верстаті.

Українці й там проявляли свою господарську жилку. Заводили домашнє господарство: корівку, свиней,

На руках у Ганни Аврамівни незадовго були вже дві маленькі донечки — Валентина та Тетяна. Та наміру повертатися в рідний край не полишала. Отож, у 1959 році виїхали.

Спочатку поселилися в Ковелі. Чоловіка Івана, батько якого пройшов Катрузькій, ніде не брали. Заощаджень не було.

очолоє Нововолинський центр профтехосвіти. Тетяна трудилася медсестрою у Нововолинській лікарні, на жаль, рано пішла з життя. Син Володимир, водій за професією, залишився у Соснівці навіть після того, як дочки переманили батьків у Нововолинськ.

До речі, пані Ганна раніше теж водила машину. У затишній квартирі Ганни Аврамівни, що в мікрорайоні «Шахтарський», пахне борщем, газетами та книгами. Моя співрозмовниця розповідає, що цікавиться політикою і дуже любить квіти. А я тим часом милуюся вишивками, які господиня створила власноруч. Зараз, каже, вже зір не той. А от читає і тепер охоче, освоїла навіть інтернет. Слухає радіопередачі й дивиться телевизор. Не пропустить жодного звернення про допомогу на лікування всім, хто цього потребує. Жінка показує мені учнівський зошит, куди вона занотовує всі свої пожертви, який веде з 2014 року. До речі, на початку війни пенсіонерка — справжня патріотка придбала державні облигації, випущені для підтримки військових. І тепер постійно жертвує на Збройні сили України.

— А хто, як не ми, допомагатиме знищувати цього зловісного ворога? Росії не повинно бути місця на землі. Коли кажуть, що винен один путін, не вірте — вони всі такі! Рано чи пізно росіяни захочуть завоювати весь світ. Де вони — там біда! Але впевнена: ми приречені на перемогу, бо наш народ сильний. ■

«Коли кажуть, що винен один путін, не вірте — вони всі такі! Рано чи пізно росіяни захочуть завоювати весь світ. Де вони — там біда!»

птицю, навіть у тамтешніх умовах, розкопували посеред лісу ділянки, утеплювали й удобрявали кінським гноєм промерзлу землю, вирощували городину.

— Як би важко не було, ми не падали духом, — Ганна Аврамівна розповідала, й молодечі вогники з'являлися в її очах. — Часто збиралися в бараці, вишивали, співали українських пісень, серед яких «Ой там далеко, на Волині, створилась армія УПА» та інших патріотичних. І вірили в те, що Україна відродиться.

Моя співрозмовниця пригадала й весілля на засланні 8 лютого 1955 року. Вийшла заміж за хлопця з села Поповичі Ковельського району. На торжество зібралися всі свої. Тоді, коли помер в 1953 році Сталін, вже відчули деяке послаблення.

Взялися писати у центральні органи прохання про дозвіл їхати в Україну.

Тоді скористалися позицією маминого двоюрідного брата, який жив у Сокалі, й поїхали туди. У комбінаті Львівсько-Волинського вугільного басейну дали скерування в селище Соснівка, що біля Червонограда. Там і прожили 42 роки.

ТРИМАЄ ЛЮБОВ ДО БОГА Й ВІРА В УКРАЇНУ

Глава сімейства спочатку пішов на будову, згодом багато років трудився бригадиром ГРОВів на шахті. Обвал породи призвів до інвалідності. Ганна Аврамівна десять літ доглядала хворого чоловіка.

Подружжя виросло трьох прекрасних дітей (мають 4 внуків і 5 правнуків, які вже стали успішними студентами). Валентина, педагог за освітою, яка й, як дитині ворогів народу, далася ой як нелегко, понад два десятиліття

■ Увага, вікторина!

І квіти лотоса, і риби, і пітон, і слон...

Усе це зібрав на собі київський Будинок із химерами (1901–1902) архітектора Владислава Городецького. А всі оті міфологічні скульптурні прикраси на ньому стали чудовою рекламою...

Грицько ГАРБУЗ

А чого саме рекламою — ви дізнаєтесь, коли ми спочатку нагадаємо запитання, яке вже за час нашої двотижневої перерви більшість із вас встигла й забути.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-18»

Коли вони сняться жінкам — до збільшення роду. А поруч — квіти лотоса, ще й пітон і навіть слон... Всяке птаство і звірина. Лесю Українку, знавчину міфів і легенд, це теж, переконані, надихало, хоч і лякало. І той обраний, хто нині на них має змогу щодня споглядати протягом певного терміну, напевне, знає, що рушієм всього — зокрема, описаного у цих реченнях «дивного світу» — стала реклама. А речовину, яку цей «дивен світ» рекламував, ми сьогодні і заховаємо.

Мішок чого знаходиться у гранатобузі?

Скульптурні прикраси на Будинку з химерами за власними ескізами Владислава Городецького виконав його компаньйон — міланський скульптор Еліо Саля. А сама будова постала над крутим урвищем на вулиці Банківській (поблизу Офісу Президента України). «Ви мусите переконатися всіх, що цемент надійніший будівельний матеріал, ніж вапно», — твердив архітекторіві власник одного з перших це-

«Ви мусите переконатися всіх, що цемент надійніший будівельний матеріал ніж, вапно», — твердив архітекторіві власник одного з перших цементних заводів у Києві пан Ріхтер.

ментних заводів у Києві пан Ріхтер. Кажуть, за для реклами свого товару він безкоштовно постачав цементом будівництво Городецького.

Тож цього разу, як ви зрозуміли, ми заховаємо у гранатобузі **мішок цементу**. Впоралися із цим завданням лише двоє наших учасників — **це Наталія Белая із міста Винники Львівської області і Сергій Ковальчук із Хмельницького**.

Від їхнього імені ми і перекажемо по 100 гривень на підтримку ЗСУ.

Переможцям туру — низький уклін, а нам час шукати нових.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-20»

Предмет, захований сьогодні нами, безперечно, є у вас вдома. Але коли три століття з гаком тому в країні серів і джентльменів на нього ввели податок, багато хто із бідняків почав позбуватися його. Настала домашня ера мулярів і художників. Хоча відмова від нього призвела до значного збільшення хвороб. Скільки народу передчасно пішло із життя за ці 150 літ, поки нарешті скасували податок...

А ще захований нами предмет згадується у прислів'ях про щастя і товкача, у загадці про оселю з людьми. Декого цей предмет пов'язує з Європою, а мені він асоціюється із дуже цікавими новинами на українському телебаченні... Хоча тепер чи не в кожному випуску новин з'являється цей предмет, а так хотілося б, щоб тільки в рекламі.

Навіть продовження речення «Якщо дівчина з веслом, то хлопець — ...» може вас вивести на нього. Хоч, звісно, ці предмети — антиподи.

Що знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до **18 вересня** (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776** і **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призівих волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Виграні кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника. **Б'ємо путіна на всіх фронтах!** ■

РЕКЛАМА

«КІВЕРЦІВСЬКЕ РТП» НАДАЄ ПОСЛУГИ:

● **РЕМОНТ** автотракторних двигунів;
● **ШЛІФУВАННЯ** колінчастих валів;
● **РЕМОНТ** паливної апаратури;

● **РЕМОНТ КОМПРЕСОРІВ** КамАЗ, ЗІЛ-130, Т-150, МАЗ;
● **АВТОМОБІЛЬНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ**;
● **ТОКАРНІ, СЛЮСАРНІ ПОСЛУГИ**.

ЯКІСТЬ ГАРАНТУЄМО.

м. Ківерці, вул. Соборності, 49, тел.: (03365) 2-21-70, 0677767599, 0990339210.

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення):

балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення. Доставка.

Тел.: **0991813332**,
0976492371.

■ **Колесо історії**

50 років тому на Стиру «Вплив» 13-метровий човен, якому було пів тисячі літ

У 1972-му експедицією під керівництвом Михайла Кучинка у Луцьку, в східній частині Центрального парку, було розкопано моноксил XV–XVI століть

Юрій МАЗУРИК,
член Національної спілки
красназців України

Пів сторіччя по тому місцевими жителями випадково було виявлено дивну знахідку з дерева, яка частково виглядала із крутого правого берега річки Стир, а решта була повністю схована під ґрунтом.

Незвична реліквія своїм явно «опрацьованим» виглядом зацікавила любителів історії. Припустивши, що даний предмет має історичну цінність, вони повідомили директора Волинського краєзнавчого музею Олексія Максимовича Зарицького, який у свою чергу звернувся до викладача археології Луцького педагогічного інституту Михайла Михайловича Кучинка з проханням зробити археологічні дослідження. Провівши розкопки, було з'ясовано, що це човен, видовбаний із цілого стовбура дерева довжиною 13 м, шириною 2,5 м, коритоподібної форми. Всередині він був скріплений десятьма поперечними шпангоутами з дубових, квадратних у розрізі брусків. Останні прикріплювалися до бортів і днища за допомогою соснових кілків. На дні човна виявили пізньосередньовічний горщик (XV–XVI ст.), цеглу пальчатку і шматки вапна.

Для місцевих археологів це була вражаюча знахідка.

Знахідку інтерпретували як «козацький дуб», вік якого не менше чотирьох століть, що міг виконувати функції військового або торговельно-вантажного судна.

При розкопках човен зазнав значних пошкоджень, що

зумовлено було тривалим перебуванням його у ґрунті. Планувалося після ретельного вивчення і реставрації виставити знахідку на території Луцького замку. Однак через об'єктивні та суб'єктивні причини човен не зберігся, але треба відзна-

чити, що це перша із задокументованих стародавніх реліквій. Тобто п'ятдесят років тому на теренах Волині було започатковано нову галузь допоміжної історичної науки — суднову археологію.

Потрібно розуміти, що

Фото з архіву Юрія МАЗУРИКА.

Бо навіть через пів століття «прибулець» з минулого виглядає потужно.

це такий тип судна, коли при виготовленні борти розпирали за особливою технологією, після чого були встановлені ребра стійкості, тобто шпангоути. Оскільки човен зроблений із цілого стовбура дерева і за спеціальною технологією, в основному видовбуванням (сокира, тесло, струг, скобель

«**Це такий тип судна, коли при виготовленні борти розпирали за особливою технологією, після чого були встановлені ребра стійкості.**»

тощо), то й мають відповідні назви: човен-довбанка, або човен-однодревка. В археологічній літературі ще широко вживається термін моноксил (з грецької означає «один» і «дерево»), але в нашому випадку до цих назв ще варто додавати — «з розведеними бортами». Таким чином знахідка отримала назву «Луцький моноксил з розведеними бортами XV — XVI ст.»

Розгалужена гідрологічна система Волині, багата на сировинні ресурси, з давніх часів сприяла використанню водних артерій як життєдіяльного джерела і як способу пересування, що в свою чергу стимулювало потребу розвитку плавзасобів. Великі лісні масиви на Волині давали широкі можливості для річкового суднобудування. Ця справа була достатньо складним процесом, тісно пов'язаним із розвитком нових технологій.

Тож унікальна пам'ятка суднобудування свідчить про розвинуте судноплавство на Волині у пізньосередньовіччю добу. А також поповнює базу вивчення еволюції суднобудування загалом у Дніпровсько-му басейні.

■ **м. Луцьк.**

■ **Про це говорять**

Як зменшити черги на міжнародних переходах?

Минулого понеділка міжнародний пункт пропуску «Устилуг — Зосин» на українсько-польському кордоні не працював упродовж кількох годин через ремонт інженерного обладнання. Саме тому воно було відключене від електроживлення. Пропуск та митне оформлення усього транспорту в обох напрямках виїзду чи в'їзду в Україну у цей проміжок часу призупинили

Справжній колапс.

Роксолана ВИШНЕВИЧ

Водії, яким потрібно було на початку тижня перетнути кордон, їхали в найближчий пункт пропуску в село Угринів Львівської області. Він призначений для перетину авто загальною масою до 7,5 тис. т і розташований за 50 кілометрів від Устилуга.

Тим часом автомобільні черги біля кордонів розтягнулися на десятки кілометрів. Так, за інформацією Державної митної служби України, у понеділок зранку на волинських міжнародних пунктах пропуску зафіксовано таку кількість автомобілів: «Ягодин — Дорогуськ» — на в'їзд до України вантажних — 600, автобусів — 0, на виїзд — вантажних — 2600, автобусів — 0. «Устилуг — Зосин» — на в'їзд до Украї-

ни — легкових і вантажних до 7,5 тис. т — 100, на виїзд — легкових і вантажних до 7,5 тис. т — 90. І по інших пунктах ситуація майже аналогічна.

Дещо раніше заступник міністра інфраструктури Мустафа Найем повідомляв про 45-кілометрові черги на українсько-польському кордоні, називаючи цю ситуацію критичною, яка може перерости у катастрофу. Він назвав основну причину цих черг — низьку ефективність роботи польських служб, які проводять фітосанітарний та ветеринарний контроль. Як зазначив заступник міністра, з початку повномасштабного вторгнення росії ця робота на польському кордоні уповільнилася у кілька разів.

Мустафа Найем наголосив, що рішення є і воно дуже просте: збільшити на польській стороні кількість працівників фітосанітарних та ветеринарних служб. ■

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н.П.
17, 24 вересня
Працюємо за попереднім записом. **ефективне лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**
лікування -анонімне www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36;
м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28 ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

Волинська обласна дирекція ПАТ «НАСК «ОРАНТА» повідомляє про втрату бланків полісів обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів серії АТ № 2138140 та АТ № 2740354. Дані бланки вважати недійсними.

Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК

з дном — 20x20x40
без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40 20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40
066 897-96-96
067 116-11-44

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Колектив Берестечківського психоневрологічного інтернату висловлює щире співчуття директору цього закладу Віталієві Богдановичу Клембі, всій його родині з приводу безмежного горя — смерті мами

Галини Іванівни.

Була доброю, світлою людиною, красивою серцем, найкращою в світі ненею. Нехай любов рідної світлість Вам сонцем із Небес. Молимося за вічний спокій душі покійної.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продам будинок у м. Рожище (вул. Набережна, 25) та два будинки в с. Єлизаветин Луцького району (вул. Прилісна, 24 та 25). Тел.: +39 333 32 532 93 (Viber, WhatsApp), 063 57 55 639.
- Куплю земельну ділянку в м. Ківерці. Тел. 050 18 87 663.
- У с. Озеро Луцького (колиш Ківерцівського) району продається приватизована земельна ділянка (0.10 га) під забудову. Тел. 068 19 17 191.

АВТОРИНОК

- Продам автомобіль «Volkswagen Golf 4», 1.6 бензин, 2000 р. в., чорний колір, оригінальний пробіг - 244 тис. км, є сервісна книжка з Німеччини з підтвердженням пробігом. Кузов у гарному стані, підвіска зроблена, машина обслуговувалась вчасно, замінено шепелення та ГРМ, новий акумулятор. Уся електроніка працює. Ціна 168 000 грн. Реальному покупцю - хороший торг. Тел. 050 55 23 383.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продаються борона БДН-3.0, обладнання навантажувача К-701, двотавр (h-520, 12 м), станок циркулярний, станок фугувальний, електродвигун з насосом, засувка (нержавійка, Ру16/150), автомобілі УАЗ-469, ГАЗ-24, ГАЗ-52Р. Тел. 068 85 45 443.
- Продам трактор МТЗ-80, 1992 р. в., у доброму стані. Тел. 095 43 85 889.
- Куплю запчастини до картоплетехніки вітчизняного виробництва. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продається професійна кухонна машина «Kenwood» (в комплекті є три насадки – кріюк для змішування тіста, вінчик для збивання білків, К-подібний змішувач для листового тіста, печива, тортів). Об'єм металевої чаші – 4.6 л, захисна кришка на чашу, 6 швидкостей + імпульсний режим, білий колір. Ціна 3 000 грн. Тел. 050 28 52 044.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.
- Продам торфобрикет, щебінь різних

фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Купую постійно корів, биків, коней, лошат, свиней. Тел. 098 64 01 110.
- Куплю корів, биків, коней, лошат (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.
- Куплю зерно пшениці та ячменю. Самовивіз. Тел. 096 80 48 733.
- Продам 1200 кг пшениці. Самовивіз із с. Гірка Полонка Луцького району. Тел. 067 21 08 091.

ПОСЛУГИ

- Виготовляю кольорові металеві штахети у будь-якому кольорі – матові, глянцеві, під світле та темне дерево (шир. - 10, 11, 13 см), а також штахети горизонтального типу до 3 м, капелюхи на стовпці, парапети на фундаментах. Доставка. Тел.: 096 12 92 588, 050 64 46 840.
- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.
- Будує, ремонтує, проектує каміни, печі, барбекю, копильні. Тел. 050 33 78 455, 067 26 56 458.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМИ

- Загублений військовий квиток, виданий на ім'я Глум Андрій Олександрович, вважати недійсним.
- Загублений військовий квиток, виданий на ім'я Троцюк Юрій Ростиславович, вважати недійсним.

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.

Тел.: 0663077303,
0961126064.**■ Нехай смакує!****На грядках поважний пан темний одягнув жупан**

Баклажани використовують для приготування найрізноманітніших страв: від супів та закусок до заготовок на зиму, при цьому кажуть, що в їжу можна вживати тільки молоді плоди. Ці овочі дуже корисні, особливо людям старшого віку, адже позитивно впливають на роботу серця. Проте у свіжому вигляді зірвані синенькі можуть зберігатися всього кілька днів — тож не гаймо часу!

ФАРШИРОВАНІ

Щільна шкірка баклажана не дасть вмісту стекти на деко, а м'якоть можна додати у фарш, щоб зробити його ніжнішим і соковитішим

Інгредієнти: 4–5 баклажанів, 300 г м'ясного фаршу, 200 г печериць, 1–2 болгарські перчини, 1 цибулина, 1 зубок часнику, сіль, перець, олія.

Приготування. Баклажани помити, обтерти насухо. Розрізати вздовж навпіл і за допомогою маленького гострого ножа виїняти серединку, стінки мають бути завтовшки в 1 сантиметр. Натерти зсередини сіллю і залишити на 30 хвилин, після чого промити і просушити. Змастити серединку олією, викласти на деко і запекти синенькі при 180° протягом 10 хвилин. М'якоть баклажанів дрібно нарізати й обсмажити, помішуючи. Додати фарш та покрану кубиками цибулю, а за хвилину до готовності — нарізаний часник. Вибрати начинку в миску. Окремо протушувати печериці з болгарським перцем, додавши спеції за смаком. Наповнити підпечені «човники» баклажанів спочатку сумішшю з м'ясним фаршем, а потім грибною начинкою. За бажанням можна ще зверху посипати тертим сиром. Готувати в духовці 15 хвилин при 180°.

ТУШКОВАНІ З ГРИБАМИ В СМЕТАНІ

Завдяки чудовому поєднанню продуктів страва стане однією з ваших улюблених

Інгредієнти: 400 г баклажанів, 400 г печериць, 250 г цибулі, 3 зубки часнику, 3 ст. л. сметани, невеликий пучок петрушки, олія для смаження, сіль та чорний мелений перець — за смаком.

Приготування. Цибулю і гриби порізати кубиками. Часник подрібнити ножом. Баклажани покращати кубиками, посолити і залишити на 15–20 хвилин, щоб пустили сік, потім промити. Цибулю обсмажити на олії до золотистого кольору. Додати подрібнений часник, за хвилину викинути гриби, посолити, перемішати і на середньому вогні тушувати 10–15 хвилин. Потім всипати баклажани, перемішати і тушувати приблизно 10 хвилин. За потреби можна влити трошки води. Потім заправити сметаною, поперчити, досолити до смаку і ще 5 хвилин тушувати, час від часу помішуючи. Наприкінці додати подрібнену зелень петрушки, перемішати і відставити з вогню. Подавати з картопляним пюре або гречкою.

СМАЖЕНІ ІЗ СИРОМ І ЧАСНИКОМ

Чудова закуска для прихильників гостренького!

Інгредієнти: 1 середній баклажан, 2 помідори, 70–80 г твердого сиру, 5 зубчиків часнику, майонез, по 5–6 гілочок кропу та петрушки, олія, сіль.

Приготування. Баклажани помити і порозрізати на кружальця, викласти їх

Фото із сайту cdn.botanichka.ru.

Найпоширеніші баклажани — темно-фіолетового забарвлення, хоча є і червоні, і білі, і смугасті.

у глибоку ємність, посипати сіллю і залишити на 30 хвилин, щоб вийшла гіркота. Після цього промити скибочки, просушити паперовою серветкою та обсмажити кожну з обох сторін. Готуємо соус: сир натерти на дрібній тертці, додати розтертий із сіллю часник і заправити майонезом. Зелень дрібно посікти, помідори нарізати кружальцями. Баклажани викласти почергово з помідорами та кожен шар змастити соусом та посипати зеленню.

У МЕДОВО-ТОМАТНІЙ ЗАЛИВЦІ

Гостро-солодкі баклажани в оригінальному і дуже смачному соусі — мед і томат надають овочам дивовижного смаку

Інгредієнти: 1 кг баклажанів, 1 кг помідорів, 400 г моркви, 300 г цибулі, 2 головки часнику, 1 ст. л. меду, 2 ст. л. соняшникової олії, 2 ст. л. оцту (9%), пучок кропу, сіль до смаку.

Приготування. Баклажани вимити, порізати кружальцями, посолити, залити соняшниковою олією і добре вимішати, щоб скибочки просочилися. Помідори за допомогою м'ясорубки або блендера перетворити на пюре. Баклажани викласти на деко, застелене пергаментом, і пекти 20 хвилин. Цибулю дрібно порізати, моркву потерти на грубій тертці й обсмажити овочі до готовності. Томатне пюре довести до кипіння, посолити до смаку, проварити 2 хвилини і зняти з плити. Додати до томату мед, оцет і перемішати. Налити трохи соусу в попередньо простерилізовані банки, далі пластами викласти цибулю з морквою, баклажани, дрібно посічений кріп і часник. Повторюємо пласти ще раз, останнім повинен бути томатний соус. Стерилізувати на слабкому вогні слоїки місткістю 0,5 л — 15 хвилин, 1 л — 25. Закатати і залишити до охолодження, зберігати в підвалі або в коморі.

З ПЕЧЕРИЦЯМИ І ЧАСНИКОМ

Страва виходить по-королівськи смачною

Інгредієнти: 150 г печериць, 2 баклажани, 6 зубчиків часнику, 2–3 помідори, 1 середня цибулина, гострий перець, зелень, сіль та перець — до смаку.

Приготування. Баклажани помити, нарізати кубиками і присолити. Через 15–20 хвилин промити, зцідити й обсмажити на олії з порізаною кубиками цибулею до напів'якості, потім додати покрану шматочками гриби. Смажити разом 5 хвилин, всипати подрібнений часник, поперчити, посолити, за бажанням можна додати дрібно нарізаного свіжого гострого перцю і готувати на невеликому вогні ще 10 хвилин. Помідори покращати кубиками, висипати на пательню до решти інгредієнтів і тушувати близько 5 хвилин. За кілька хвилин до готовності притрусити дрібно посіченою зеленню, перемішати — й подавати до столу. ■

Підписуйтесь на наш **Telegram-канал** **Рецепти Кухня**

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск

ЗГОРАНЄЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «— друкуються на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. *

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар	Інформації	Реклами
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Приватних оголошень
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олена Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305290101026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (для
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (для ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (для ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1099.

Поліська глибинка

У 1953 році Козаки збудували свою хату.

Петро Трифонович і Павлина Яківна люблять дивитися на фото, «коли були такими молодими».

Фото Катерини ЗУБЧУК.

– А куди нам уже йти? – сказав чоловік, якому в цьому році виповнилося дев'яносто літ (дружина його розмінє десятий десяток у наступному).

Петро Трифонович – місцевий, а Павлина Яківна – білоруска. Як знайшли один одного? Коли про це зайшла мова, жінка усмінулася, її очі засвітилися й вона аж помолоділа, згадавши про далеке й таке близьке минуле:

– Я з хутора Перевисся, який відноситься до села Дивин Кобринського району. Годинські хлопці й дівчата ходили до нас на танці.

– Та й якийсь час я жив у білорусі, на тому самому хуторі Перевисся. Моїх батька й матір німці вбили, то там у свого дядька годувався. Позналилися ми з Павлиною, вподобали один одного і скоро поженилися. Ще навіть не захотіли нас розписувати, бо їй вісімнадцяти не було. Як заїхав у сільраду, то сказали мені, що наречена дуже молода – треба почекати.

Тоді вони в храмі села Дивин тільки повінчалися, взявши церковний шлюб. Павлина Яківна пригадує, що була вбрана в якесь рябеньке ситцеве платтячко, а вельон пошили їй із марлі, «бо ж то тільки п'ять літ після війни минуло – які могли бути убори?»

«ОФІЦІЙНО СТАЛИ ЧОЛОВІКОМ І ДРУЖИНОЮ ЧЕРЕЗ 20 РОКІВ ЗА 200 «РУБЛІВ»

Поженившись, молодята вибралися на батьківщину молодого. А уточнивши, що в 1950 році було весілля наших героїв, не втримуємося від захоплення: це ж уже 72 роки живе їхня любов на хуторі Годинь!

– У хатку батькову, яку, слава Богу, німці не спалили, переїхали ми, – розповідає Петро Трифонович.

Павлина Яківна каже, що добре пам'ятає ту маленьку хатинку. А цей будинок, де вони з чоловіком віку доживають у парі (не всім така щаслива доля випадає – часто хтось один із подружжя раніше йде на Небеса), Козаки побудували в 1953 році. І вже тут у 1955-му народилася їхня дочка, яку назвали Надією.

А оте «треба почекати», як сказали в сільраді молодятам і не розписали їх, затягнулося, виявляється, аж на двадцять літ. Тільки у 1970 році вони офіційно зареєстрували свій шлюб. Ще й двісті «рублів», як пригадує чоловік, довелось заплатити за це.

– Бог дав нам одну дочку, двох онуків, правнучку й праправнучку, – говорить жінка із тією усмішкою, яка її молодить.

Закінчення на с. 7

«Від моєї Павлінки ніщо не могло втекти — ні ягода яка, ні гриб»: на хуторі Годинь 72 роки живе любов

Нас зустрічає господар, почувши, що хтось зайшов у хату. А жінка, яка сидить в кімнаті на ліжку, тільки поглядом повела, а з місця не зрушила. На моє: «Ходіть ближче!» піднялася, взяла свої палиці-помічники, що лежали біля неї, сперті на бильце, й рушила потихеньку босоніж (ноги, видно, хворі, тож і взутися непросто) до нас. Фотографую. У кадрі – похмуре обличчя, без будь-яких емоцій, хіба з відбитком втоми від прожитих літ. Та ось за якусь хвилину на іншому знімку нашу героїню вже не впізнати: на її лиці з'явилася усмішка, очі молодо засвітилися, бо це мова зайшла про те, як вона, білоруска, зовсім юною вийшла заміж за годинського хлопця

Катерина ЗУБЧУК

«А ВЕЛЬОН ПОШИЛИ ЇЙ ІЗ МАРЛІ, «БО Ж ТО ТІЛЬКИ П'ЯТЬ ЛІТ ПІСЛЯ ВІЙНИ МИНУЛО»

Адміністратор Кортеліс Вадим Ліхванів із нами у Годинь (цей населений пункт тепер відноситься до Кортеліського старостинського округу). Бо ж тільки він міг показати дорогу – яким містком перетнути повноводий магістральний

канал (інші з початку повномасштабної війни перекопані, та й цей, до речі, на ніч перекивають «іжаками» відповідальні за це люди), за якими корчами повернути, аби не заблукати.

– По суті, це маленький хутір, де зараз лише три хати, в яких живуть люди, – розповідав Вадим Федорович. – А за документами досі числиться село...

І навіть на карті його можна знайти: воно розташоване геть біля самісінького кордону з білоруссю – саме цим і привер-

«По суті, це маленький хутір, де зараз лише три хати, в яких живуть люди. А за документами досі числиться село...»

нуло найперш увагу. Хотілося зустрітись з молодією сім'єю Трофимуків, бо ж цікаво, що вибрали вони хутірське роздолля, а не потягнулися ближче до цивілізації. Та нікого не застали вдома. Під дверима стояв дерев'яний кийок – у поліських селах ознака того, що хата закрита. Це й не дивно – «ожинів жнива почалися». Але ж чула від попутника, що є тут старше подружжя Козаків. «Може, вони нікуди не подалися», – тішу себе надією. Справді: двері не закриті – значить є жива душа...

Болить!

Анатолій Квасюк повернув із небуття Чудотворний образ Холмської Богородиці

Зупинилося серце «нейрохірурга живопису», який зробив неоціненний подарунок Волині, державі. Врятував скарб світової ваги, працюючи над реставрацією Холмської ікони Божої Матері в суворій таємниці

Олена КАЛЕНЮК

Відомий художник-реставратор Волинського краєзнавчого музею Анатолій Квасюк помер 1 вересня після тяжкої хвороби.

«Відійшла у вічність знана й надзвичайна людина. Щирий патріот України, професіонал вищого гатунку, людина стійких поглядів і переконань. Самовідданий реставратор Анатолій Квасюк завжди знав, як треба правильно рятувати і повертати до життя сакральні пам'ятки, як ніхто вмів переконати, що цінні речі мають бути тільки у музеї... Саме завдяки його авторитету й відданості, чесності й принциповості всі ми сьогодні маємо можливість доторкнутися до Холмської Чудотворної ікони Богородиці, яку він повернув із небуття», – написали його колеги із Музею волинської ікони.

Фото із сайту Wikipedia.org.ua.

Українська культура нині переживає величезну втрату.

Відомо, що за реставрацію славнозвісної пам'ятки Анатолій Квасюк взявся у 1996-му в суворій таємниці. (Образу XI століття й досі не можуть скласти ціну). Це був час, коли не платили зарплатні й не було матеріалів. Попри все те, він жертвовно майже чотири роки знімав пізніші мазки на іконі, міліметр за міліметром відкриваючи авторський першозапис: працював без вихідних і відпусток, подовгу залишався в майстерні

після роботи. І ніхто навіть не здогадувався, над чим він працює. У нечисленних інтерв'ю Анатолій Квасюк казав: «Реставрація — це не ремесло, а спосіб мислення. Нас не даремно називають нейрохірургами живопису. Бо наш брак, як і брак у нейрохірургів, виправити неможливо». А ще він мав особливу думку про розважальні заходи: «Я не проти конкурсу волинських красунь, але знали б, панове спонсори,

які красуні наші волинські ікони! Та вони можуть не дочекатися часу свого другого народження, бо у нас катастрофічно не вистачає коштів... Адже це не просто твори мистецтва – вони пам'ятають гарячі молитви наших предків, вони насліджені енергією їхніх помислів, сповідей, їхніх благоговійних поглядів, звертань до Всевишнього». Казав також, що «людина повинна працювати найперше на свою землю, на той народ, завдяки якому ти й став людиною та фахівцем».

Редакція газети «Волинь» разом із волинянами щиро сумує у зв'язку з цією неоправною втратою.

НАША ДОВІДКА

Анатолій Квасюк

народився 1954 року у селі Миски Кемеровської області (Сибір, росія), хоча родом він із Поділля. Згодом його сім'я переїхала на Хмельниччину. Закінчив Київський художній інститут, з 1993-го працював завідувачем реставраційної майстерні Волинського краєзнавчого музею. Анатолій Квасюк мав звання заслуженого працівника культури України, був лауреатом обласної мистецької премії імені Йова Кондзелевича. Також знав як реставратор творів Волинського іконопису XVI–XVIII століть, картин відомих українських, російських, польських живописців, меморіальних речей родини Косачів. ■

Підписуйтеся на наш **Telegram-канал Volyn nova**

